

JAN JÍCHA

SRBSKÝ DENÍK

TRITON

TRITON
Praha / Kroměříž

JAN JÍCHA

SRBSKÝ
DENÍK

SRBSKÝ DENÍK

JAN JÍCHA

Stanislav Juhaňák - TRITON

Jan Jícha
Srbský deník

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Všem mým milým krajanům

Copyright © Jan Jícha, 2015
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015
Cover © Renata Brtnická, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5,
100 00 Praha 10, www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-863-4

ČÁST I

Commentarii de Bello Serbico

1. 9. 2012

Sbaleno jsem měl za hodinu. Vznikla stokilová bedna plná knih, tvarem blízka rakvi, navíc v paře. Když jsme ji ve dvou chlapcích snesli dolů, protrhlo se dno.

Klára balila čtyři dny. Vzniklo dvacet pět zavazadel, z nichž některá za tím účelem koupila. Pak už zbývalo jen namazat zadní dveře u dodávky, aby tolik nevrzaly, zaplatit různé nesmyslné poplatky a dostat se tím do natolik výrazné platební neschopnosti, že součástí pozdravů na rozloučenou se nám mnohdy staly i přísliby, že až se za rok vrátíme, všechny dluhy vyrovnáme.

Chtěli jsme odjíždět ve tři, takže jsme vyjeli o půl sedmé. Tranzit s pěti kubíky našeho skromného živobytí spokojeně skřípěl, první zastávka byla v Řevnicích. Vyložil jsem tři lodní kufry (v moderní vietnamské verzi celkem skladné), dětskou motorku, Štěpánovo kolo a koš dýní, čímž jsem se propracoval ke svému kolu, vytáhl ho ven a minutu před zavíračkou ho vtlačil do cykloservisu. Seběhli se mechanikové a nešetřili chválou, jak prý jsem správně přimontoval držák na vozík. To, že se následkem toho zadní kolo netočí, považovali za běžný vedlejší účinek takových držáků a doporučili onen element trochu upilovat. Kdybych byl tušil, že mi při svém vzdělání poradí přesně to, co jsem svým kutilským mozkiem vymyslel sám, mohl jsem si ušetřit čtvrt hodinová prostná se zavazadly na řevnické křižovatce.

Pak už jsme ale doopravdy odkotvili a plnou parou se řítili směrem na „Jugoslávii“. Další zastávka nastala až na Zbraslavi, kde se Barunka rozhodla, že musí kakat. Našli jsme parkoviště, Klára si proklestila cestu skrze siláž pod dětskýma nohama, vyprostila dceru a nějakou chvíli s ní v příkopě zkoušela vyjednávat. Nakonec se usnesly, že „aš v Sjpstu“. Takto jsme hodinu po opuštění domova měli za sebou solidních sedmnáct kilometrů a zbývalo jich už jenom devět set.

Nazítří odpoledne jsme v doprovodu učitelky Markéty, na jejíž místo nastupuji, a bytné Jasmíny dorazili do Česka Sela.

Posledních pár dnů doma jsme uváděli naše bydliště do reprezentativního stavu, a přesně tímtež jsme museli začít tady. Chaloupka 1+1 byla zařízena podle balkánských představ komfortu. Gauče kolem dokola všech stěn, televizor a všude nesčítelných či průmyslově-uměleckých krámů. Ihned jsme Jasmíně naznačili, že bychom tu rádi polovinu vybavení neměli, což ji trochu zarazilo, ale nakonec souhlasila. První noc jsme tudíž strávili v napůl vystěhovaném bytečku, na jehož venkovní terase čekalo našich pět kubíků, až budou vpuštěny dovnitř. Ráno jsem odvezl Jasmíně dva gauče, televizi a tři pytle lůžkovin. Zaregistroval jsem nás v jejím doprovodu na policii a zařídil internet. V pondělí prý přijede majstr a zařídí šipku, tedy anténu. Snad to bude větší majstr než ten, který tu především instaloval železná vrata. Ta stihla spadnout ještě před naším příjezdem.

V této chvíli už to tu vypadá skoro jako u lidí, součástí vybavení domku je i jedna až tři kočky, které nám přicházejí hladově mňoukat na zápraží vždy v době hlavních denních jídel. Té nejzoufalejší jsem včera dal zbytek jáhlové pizzy, dneska trochu těstovin. Přes všechno

své zoufalství si nedala ani sousto. Nedivím se jí, já to napoprvé taky nežral.

Kromě koček přichází v nevypočitatelných intervalech jeden z mála místních dědečků, který neumí česky. Objevuje se náhle, na terase nebo v kuchyni, a na nepředvídatelně dlouho. Žádným z nám známých jazyků z něj nelze vymámit, co potřebuje a jak dlouho u nás hodlá prodlít. Z jedné strany zahrady chybí kousek plotu, na druhé straně leží padlá vrata. Jasmína slíbila brzkou nápravu, od níž si dost slibujeme.

3. 9.

Češko Selo neboli postaru Ablián je malebná vesnička prvorepublikové tvářnosti na konci slepé pětakilometrové betonky, na níž zub času vykotlал díry a zub technické správy komunikací je předělal na hrboly. Náš domeček je první při vjezdu, na mírném pahrbku, pozná se snadno podle vrat, jež díky své originální koncepci leží na zemi. Číslo popisné nemá, aspoň ne viditelné, takže naše adresa zní „ulice Václava Havla, Češko Selo, pošta Crvena Crkva, občina Belocerkevská, mocnářství srbské“.

Příchod naší rodiny zdvihl počet stálých obyvatel z původních 47 o více než 10 %. Uprostřed obce stojí kostel sv. Jana Nepomuckého, kde nemá kdo hrát na varhany, a při své jediné návštěvě jsem byl pověřen prvním, druhým i třetím čtením, recitací žalmu i aleluja. Pan farář je Maďar, slouží i srbsky, z češtiny zná jen „ovo prečitate posem, všechny ponoviju, i neplášite se, kao bude, dobro bude“. Zpívá se tu tahavým hlasem ze zpěvníku bez not, takže si konečně připadám jako rovný mezi rovnými.

Vedle kostela je Český dům, kde se nachází kulečník, posezení a přijímají se tu delegace. V malém kumbále se učí, a jakmile se vymaluje, má zde vzniknout moje kancelář. Čím dřív to bude, tím budu radši, protože doposud je náš domeček zařízen z poloviny erárními tiskárnami, kopírkami a bednami učebnic, a jelikož Kristinka

už jeví podivuhodný zájem o vše, co má tlačítka, točítka nebo trčítka, nejsem schopen těmto strojům ve své domácnosti zaručit nezranitelnost.

Za Českým domem je dětské hřiště s řetězovým kolotočem na kliku a na konci této promenády ještě České muzeum s problematickým statutem – klíče má starosta, návštěvníci nejsou žádni, součástí budovy jsou i tři pokoje s vlastními koupelnami, do nichž zatím nikdo nezavedl vodu. A nevypadá to, že by se k tomu kdy kdo měl.

Naproti všem těmto výstavním budovám se rozkládá oplocený prales, v němž se pasou krávy. Pro jejich dary den co den přijíždí velký stříbřitý mlékocuc.

A tím centrum končí, za muzeem se travnatý bulvár jménem „ulice Jana Husa“ vlévá do Masarykovy, rovnoběžné s Havlovou, která vede zpátky k naší chaloupce z druhé strany.

Včera jsem měl na sobě dvakrát košili. Nejprve do kostela, podruhé večer na obecní radu. Vyslechl jsem předlouhé předčítání jakési smlouvy v srbštině a pak pravou balkánskou debatu na anticky klasické téma „peněz je méně, než kolik potřebujeme“. Ergo se jednalo o prioritách, mluvili vždy nejméně tři mužové najednou, většina srbsky, občas někdo vystřelil po mně nějakou českou větou, zpravidla omluvnou, jako kdyby ze samotné intonace a použitých decibelů nebylo dokonale zřejmé, oč tu kráčí. Do vzácného ticha jsem se pokusil prosadit svůj názor, že prioritou je zařízení mé kanceláře. Kuriózní bylo, že přestože se mnou všichni vášnivě souhlasili a přestože celkové náklady na tuto stavební akci se dají vyčíslit jako součet cen jednoho visacího zámku a kbelíku primalexu s fialovým tónovačem, strhla se opět zuřivá debata, v níž na sebe všichni o poznání více česky pokřikovali, že pan učitel přece potřebuje mít kam zamknout erární vybavení. Tentokrát jsem rozuměl nejen melodii, ale i slovům, takže mi bylo jasné, že tento názor nemá v senátu jediného oponenta, šlo tedy v podstatě o to, aby každý funkcionář vyslovil totéž ještě hlasitěji než všichni předchozí. Domů jsem odcházel uspokojen, že moje naléhavá potřeba se setkala s takovým pochopením všech místních hodnostářů, neboť při účasti patnácti osob se dalo říci, že se na radu dostavili všichni dospělí vesničané mužského pohlaví, a obtěžkán taškou reklamních darů poslední delegace, která sem přibyla z Královéhradeckého kraje zrovna přede mnou. Součástí výslužky bylo i jedno teplé české pivo, po jehož vypití se ve mně rozlil ten pravý hřejivý pocit národní sounáležitosti.

4. 9.

I tento požehnaný kout Evropy se postupně technologizuje, což zde však má zajímavou, sousedsky pospolitou atmosféru. Když už se na některém prodejním místě uvolí nechat mě zaplatit kreditní kartou, bez okolků po mně požadují můj PIN, protože bez něj nelze operaci provést. Pokud trvám na tom, poučen zkaženým západním světem, že si své tajné číslo natukám sám, Srb za pultem něco zabručí, pustí mě k pokladně a odejde trucovat na druhou stranu místnosti. Karetní terminály s dostatečně dlouhou šňůrou tu ještě nevyalezli.

Včera večer další schůze, tentokrát v Bele Crkvi. Nad pivem v kuriózně tvarovaných lahvích se sesedli předseda Matice české a předsedové českých besed v Bele Crkvi, Češkom Sele, Kruščici a Gáji, dohromady asi tucet funkcionářů. Nejprve mi neštymovaly počty, konkrétně mi připadalo, že jedna Matice a čtyři místní Besedy neumožňují souhrnnou existenci více než pěti předsedů, a poněkud jsem do této věci zašťoural. Má zvědavost pány nejprve zaskočila, ale vzápětí se začali

vzájemně přesvědčovat, kdo z nich je opravdický předseda a kdo jenom předseda nižšího řádu. Nakonec se někteří moudře spokojili s titulem tajemníků, takže na samém konci vzrušené debaty už nebyli v našem veselém kolektivu k nalezení více než tři přespočetní předsedové, což jsem dokázal tolerovat.

Další téma k jednání byl můj rozvrh hodin. Na tom se kupodivu všichni shodli, jinak řečeno zástupci každého z mých působišť si rozebralei mou pracovní dobu natolik moudře, že se nikdy nebudu muset vyskytovat na více místech současně. Sněm se sám podivil, jak hladce došlo k dohodě, a na oslavu tohoto úspěchu poslal jednoho z činovníků pro další basu piv. V mezidobí, kdy všichni úzkostlivě šetřili zbytky ve svých lahvích, se alespoň vzpomínalo na spanilé jízdy do Čech a jeden z podpředsedů pronesl na mou adresu: „Učitelu, ty nas budeš učit češtiny, a my tebe budem naučit chlastat.“ Usmál jsem se nabídce tak výhodného barteru a raději si nechal pro sebe, že už mám své z větší části vypito. Pantátové se však chystané dohody chytli a opět se rozpoutala vřava, tentokrát na téma, kdo kdy vypil víc piva. Jeden z bohatýrů, který se od ostatních odlišoval kompletním počtem prstů na obou rukou, začal halasně prosazovat svůj názor, že malá piva se nemůžou počítat stejně jako velká, v čemž jsem mu dal za pravdu.

Ihned padl návrh, že bychom se takhle po kamarádsku měli sejít ještě jednou v pátek večer a pořádně zapít, že jsem tady. I tento návrh se setkal s jednomyslným souhlasem.

Před odchodem jsem se zdvořile otázel, zda se mám dostavit hned tento týden na první hodiny. Odpovědí mi byl sborový smích a poučení, že „ovde je Balkán, my se nikde moc netumlujeme“. Takže stačí, když se prvně ukážu až příští týden, a kdyby se mi nechtělo, nevadí. Prostě ať přijedu, až mi to dobře dojde.

Předseda a tajemník České besedy v Abliánu mě dovezli domů, a ještě než mě propustili, vyložili mi těžkou situaci, v níž se jejich víska nachází. Český dům a České muzeum jsou závazky, které polykají velkou část rozpočtu obce, ale dětí, a tedy folklóru, je tu málo, pročez

sem doputuje jen minimum peněz určených české komunitě. Ambasáda to prý ví, ale zatím nemůže nic dělat. Proto se sem člověk drkotá po čtyřech kilometrech otřesných panelů, na nichž bych mohl svým dětem obstojně vysvětlit pohyby litosférických desek včetně formace zlomů a pohoří. Proto je muzeum stále pod zámkem, nikdo už nemá chuť tam stále zadarmo ometat pavučiny a nikdo neví, kdo zaplatí přívod vody do jinak pěkných sprch. Dobrá vůle i čas by tu byly, ale peněz je vždycky tak akorát na občerstvení pro delegace.

5.9.

Štěpán se zabydlel. Hned první den se skamarádil s Andělkou B. a přivezl od jejích rodičů jablka. Od těch dob jezdí na kole buď s ní, nebo za ní, nebo od ní. Občas vyjede sám, to když má roupy nebo nějaký výzvědný úkol. Jelikož už začal chodit do školy, mívá výzvědných úkolů poměrně dost. Včera, když dopoledne pracoval na projektu „Kráva“, měl zjistit, v kolika letech má kráva prvně tele, jestli se tu krávy nějak jmenují, z jakého důvodu bučí a tak dále. Vyrazil do vsi, vrátil se s taškou hroznů a s několika odpověďmi. Hroznů bylo víc, než jsme mohli sníst, zato nám dochází zelenina. Po obědě jsme proto Štěpána vyslali na výzvědy, zda tu někdo zeleninu neprodává. Sřetnuv se po cestě s Andělkou, vrátil se až skoro za hodinu, s taškou plnou rajčat a cibule a s jednou tykví. Andělčina babička prý za to nic nechce. Po svačině jsme ho vyslali znovu, aby zjistil, kde se dá koupit zelí a kapusta. Zpátky přijel na večeri, s papírem popsaným tiskacím písmem:

VE BELEJ CRKVE NA TRŽŇICI MATE KOUPIŤ VŠECKO. TRHOUŇY DEN JE V UTERI A NEBO V SOBOTU A MATE KAŽDI DEN U JEDNOHO PANA NA KRAJI TRCHU JAK JE LIDSKA LEKARNA KOUPIŤ FŠECKO. NA STOLE NA TRHU. A ESLI NEMA TO CO JE VAM POTŠEBA TAK SI TO ZAMLUVITE ABI VAM TO PŠINES. TEN PAN SE MENUJE DULE.

Dobrá. Jakmile se objeví majstr za internet, na kterého čekáme už třetí den, a já budu moci zjistit, jestli už máme nějaké peníze, mohl bych něco vybrat a zajít na tržiště pro proviant. Do té doby budeme muset žít z darů této naší nové země. Kupříkladu jablečného pyré už Klára navařila na celou zimu.

Včera večer se skutečně vyklidila moje budoucí kancelář a dnes se pravděpodobně maluje. To je tempo vskutku nebalkánské, poukazu-jící na etnický původ abliánského obyvatelstva. Pokud všechno půjde podle plánů, odstěhuju dneska odpoledne svůj technopark i osm banánovek plných knih nahoru do Českého domu, zamknu je tam a naše chaloupka z mechu a kapradí si oddychne.

Úlevný životní rytmus mě prozatím neotrávil, hodně času denně trávím četbou. Je to osvobozující pocit, moci sáhnout po knížce, kterou si jenom chci přečíst, a není ani v maturitním kánonu, ani jí nemusím dělat korektury nebo ji recenzovat. A tak jsem ráno zhltnul Descartovu „Rozpravu o metodě“ a poněkud se s tímto učencem vnitřně usmířil. Klára se ptala, na co že ještě potřebuju číst Descarta. Právě že nepotřebuju, prostě můžu!

Do snídaně nám přišel onen erární dědeček a přinesl tašku petržele. Asi se doslechl, že sháníme zeleninu. Někde po úvodu Rozpravy o metodě se objevil majstr za vrata, pověřený Jasmínou, aby napravil, co prve zbabral. Asi hodinu poctivě svařoval, takže vrata už drží, jenom je každé křídlo jinak vysoko. Nevadí, stejně je nehodláme zamýkat, jakož ani zavírat. Z té strany nám nic nehrozí. Zato z druhé strany, kde chybí kus plotu, k nám chodí kočky, psi, kozy a dědečkové. Koncem Rozpravy přišel další, představil se jako Vávra, co tu má chalupu, a přinesl další vědro hroznů. Prý zrovna češe, tak si řekl, že musí dat taky za učitele. Nuže, je načase popřemýšlet o nějakém destilačním přístroji.

Posledních několik hodin majstr svářeč už jenom ležel v kolečku. Přišel jsem mu nabídnout hrozny, ale prý nemůže, protože zrovna vypil dost kořalky, což dosvědčil prázdnou lahví. Zeptal jsem se tedy,

zda mu mohu posloužit jiným způsobem. Poprosil mě, abych zavolal Jasmíně, že už je hotov a může ho přijet vyzvednout.

Všeobecně rozšířené tempo, jímž se tu odehrává práce, mě natolik okouzlo, že jsem rovněž začal pracovat. Kolem hromady písku na zahradě jsem naskládal kruh z cihel, jak si přála Jasmína, aby se pís-koviště nerozlezlo, když do něj lezou děti. Trvalo mi to dobře čtvrt hodiny a výsledný tvar stavby mě naplnil pocitem, že život má smysl.

6. 9.

Opoledne vzal Štěpán k Andělce i Barunku, vrátili se za hodinu a půl a přinesli tašku rajčat a broskví spolu se zvěstováním, že Andělka má báječnou televizi, na kterou se tam celou dobu dívali. Asi úplně nepochopili jeden z hlavních důvodů, proč jsme vyrazili na rok právě do Srbska.

Majstr za internet dorazil na mopedu, zdvihnul sedlo a vytáhl zpod něj krabici s nářadím, krabici s routerem, anténu a dvacet metrů kabelu.

Přistavil jsem mu auto k domu, aby po něm mohl vylézt na střechu, a on se jal rozebírat střešní krytinu, aby se mu snáze lezlo. Pod většinou tašek našel aktivní vosí hnízda, takže je zase rychle zašoupl. Po dvou hodinách štelování se rozhodl, že do našeho domečku internet zavést nelze, protože je moc dole. Navrhl mi, ať spolu jdeme ke kostelu. Měl jsem za to, že už ho zoufalství dohnalo ke zbožnosti, ale chtěl se jen přesvědčit, kde je obecní anténa a kam míří. Zjistiv, že je na správném místě a kouká správným směrem, potěšil mě ujištěním, že až v zimě budou stromy bez listů, signál se k nám jistě nějak protlačí. Nakonec mě prostě přihlásil k už existujícímu obecnímu přijímači, takže na internet budeme chodit do mé kanceláře a místo 80 eur za instalaci + 9 za měsíční paušál to bude stát jen ten paušál. Za svůj odpolední výlet, benzín, riskantní horolezbu a konečně úspěšné připojení si majstr načítal v přepočtu stokorunu, jenže ani tolik jsem u sebe neměl, tak mi to nechal na sekýru. Dneska dopoledne jsem se u něj stavil ve městě a zaplatil mu i s bohatým dýškem. Za ně se mi odvděčil nehynoucí vděčností a vizitkou, na niž mám zavolat, kdykoli se mi zamane.

Od dnešního rána už opravdicky pracuju. Kancelář je vymalovaná a zařízená, takže třídím inventář, zařazuju a vyřazuju. Poskytlo mi to také skvělou výmluvu, proč nejít večer na pijatiku s belocerkevskými vlastenci – dnes mám skutečně hodně práce, zítra je Panny Marie, takže se pracovat nemůže, a pozítří je neděle. Čili musím být hotov dnes, za každou cenu.

Zavolał jsem panu K., zda by mě u krajanů neomluvil. Slíbil, že informuje pořadatele akce p. Š. a ten se mi ozve. I stalo se, jak předpověděl. Vyložil jsem panu Š. náležitě zkormouceným hlasem, že jsem zavalen prací a nemůžu se za nimi přijet opít. Vyjádřil s mou situací pochopení a ubezpečil mě, že se nikdo nebude zlobit, když se celá akce přesune na příští pátek – to mám u nich poprvé učit, tak se to aspoň propojí. Inu, vyhrál jsem jen napůl.

Odskočil jsem si taky do města odvézt Jasmíně další náklad nepotřebného domácího vybavení v čele s monstrózní ledničkou a vybrat

z bankomatu, co se do mě vejde. Vrátil jsem se na oběd a akorát zastihl starou paní Tesařovou, která se přišla poptat, jestli jsme doma, jak se máme, a přinesla nám pytel paprik. Když jsem přehlédl ten zástup tašek a mís prvotřídních zdejších plodin, začalo mi být ouzko. Nemá-li nám to shnit ve špajzu, je třeba se uchýlit k experimentu.

I vylisoval jsem v pasírovači šťávu ze tří kil hroznů, naházal do ní půl kila broskví a dvě kila rajčat, přidal skořici, sůl, ocet, sojovku, bobkový list a lžící superpálivého indického čatny a rozvařil to všechno na kečup. Chutná skvěle, ale není ho v čem zavařit, protože všechny sklenice už Klára spotřebovala na jablečné pyré. Nezbyvá než doufat, že období sklizně už bude co nevidět za námi a nebudeme muset řešit podobná dilemata. Ale pořád je to lepší, než kdyby nám vesničané nosili kořalku.

8. 9.

Už jsme tu týden a mnohé se změnilo. Domeček nám díky Klárině péči a taky díky tomu, že jsme všechny hračky nechali doma, definitivně září úpravností a nevypadá už jako doupe překupníků starého nábytku. Zato Jasmínin palác v Bele Crkvi je ještě o něco přeplněnější, než byl, ale to jí nevadí, stejně pořád vozí z Vídně zboží a tady je prodává, takže to vybavení, co jsme jí navozili odsud, se třeba taky během roku změní ve zboží.

Kočky už žerou makrobiotické zbytky a o něco míň mňoukají. Vrata drží, mouchy bzučí a odpad smrdí, ale jen brzy ráno, než stihneme svým pohybem jeho odér rozvát. Podepřel jsem husí krk pod dřezem dlaždicí, takže vzniklo cosi jako sifon, a místo, kde tato hadice mizí v trubce do země, jsem zamazal tmelem. Smrdí to dál, ale trochu míň.

Dnes je sobota, trhouňi den, a tak jsme vyrazili do trhu. Nakoupili jsme nespočet domácích potřeb, bednu zeleniny a deset litrů octa na praní. K dokonalému štěstí mi tu chyběla už jen hrazda, ovšem

shánět něco takového v provinčním srbském městečku je jako pokoušet se najít v českém komediálním seriálu vtip. A tak jsem nakonec koupil řetěz na tele a násadu k hrábím, což prokomponováno v půvabný pletenec a přehozeno přes trámy nad terasou kýženou úlohu rovněž splní.

Taky jsme pojali úmysl snížit množství much v domě alespoň na průhledno. Slovo „mucholapka“ se sice ve slovníku vyskytuje, srbsky prý „mucholovka“, ale dotyčný předmět nikdo nezná, protože tady na mouchy líčí pasti, k čemuž mi prodali speciální lepidlo proti mouchám, myším a krysám. Tím prý se namaže cokoli, třeba láhev, a toto namazané cokoli se zavěsí ke stropu. Žádná moucha, která usedne, už neodletí. Vynález je to jistě geniální a náhodou jsem měl doma jednu láhev od piva, kterou mi věnovala česká delegace. Pomazav horní část láhve lepidlem, které na první dotek připomínalo kanagom, zavěsil jsem ji ke stropu. A začaly se dít podivné věci: Ne že by k ní snad hmyz jevil zvláštní přichylnost, zato lepidlo díky svému speciálnímu složení začalo z lahve stékat. Po půlhodině už byla láhev u stropu propojena s podlahou čtyřmi tenkými šňůrkami a skvrnka na podlaze jim byla základnou. Ukázalo se, že výrobek *made in Italy* nelže, neboť cokoli se k němu přilepí, nejde odlepit, pročež jsem další čtvrt hodinu bojoval s lepidlem na podlaze, na kapesnících i na svých rukou. Rozdíl oproti kanagomu je ten, že kanagom, když na rukou zaschl, šel sloupnout.

Takže máme úspěšně poličeno. Po odstranění svislých lepidlových spojnic nebe-země jsem přilepil na dno láhve kapesník, který zachytává další tečení, a teď čekáme, jestli na láhev neusedne taky nějaká moucha, aby už neodletěla. Myslím, že mucholapky mají aspoň tu výhodu, že jejich povrch vydává vůni, která hmyz láká k usednutí, kdežto naše lepidlo je bez barvy a zápachu, netoxické a šetrné k přírodě, a zdá se, že má taky smysl pro demokracii, jelikož nikoho žádným způsobem nenutí, aby se k němu přibližoval. Jak se říká, ani mouše by neublížilo. A výrobce skutečně na obalu uvádí, že se tímto lepidlem dá lícit na jakýkoli hmyz i na hlodavce. Poněkud morbidní

představou, jak jím namažu třeba kbelík a do rána je k němu přilepeno dvacet živých myší, se našťástí nemusíme zabývat, protože myši tu nejsou a naše kočky se prozatím masu nevyhýbají. Než si také naše mouchy zvyknou, že mají sedat na láhev u stropu, mlátíme je dál plácačkou.

10. 9.

Dědeček včera přišel a přinesl nám chleba. Krájený balený chleba obarvený karamellem na hnědo, takže vypadá skoro zdravě. Prý až pojedou do města, mám ho vzít s sebou a on mi ukáže, kde je prodejna potravin. Pak mě zatáhl k sobě do chalupy a po značné námaze vyrval z mrazáku balíček hranolků, abych viděl, co všechno se dá v tom krámě koupit.

Po obědě jsem jel do Vršce. Je to krásná projížďka, skoro žádný provoz, část vede skrz kukuřičné lány, celkem asi 30 km. Na nádraží jsem se pokusil koupit si lístek z Bělehradu do Prahy, ale napřed jsem musel paní pokladní přesvědčit, že mi ho může prodat. Tvrdila, že to nejde, protože tohle je přece nádraží Vršac. Souhlasil jsem, nicméně trval jsem na tom, že i na nádraží Vršac je možné prodat jízdenku z Bělehradu. Zatvářila se na mě, jako bych byl nějaký pán od hygienické kontroly, a skutečně v počítači vydolovala kýžené spojení. Pak ale začali chodit další lidi k pokladně a ona vykřikovala: „Kdo jede do Bělehradu?“ Ti měli přednost, protože do Bělehradu to odjíždělo už za čtvrt hodiny. Když byli odbaveni všichni cestující do Bělehradu, zůstali jsme u pokladny já a dva Francouzi, kteří chtěli do Temešváru. Pokladní se zatvářila stejně kysele a vystrčila hlavu z okénka, pát-rajíc po nějakých dalších normálních lidech, kteří ji nebudou vyvádět z míry a pojedou do Bělehradu, jak je to na tomto nádraží zvykem. Hala byla však pustá, a tak se musela znovu věnovat mně. Když se ukázalo, že mi sice je schopná prodat jízdenku, ale ne mi na ni poskytnout jakoukoli slevu, už jsem ji dál netrápil a rozhodl se, že

si lístek koupím přímo v Bělehradě, kde ze mě snad nebudou tolik nervózní.

V železářství jsem chtěl koupit hřebíčky do zdi, ale nejmenší měli třicítky s hlavou. Co se dalo dělat. Olej na kola neměli vůbec.

V obou prodejnách zdravé výživy jsem si prohlížel ceny umebošek, pročez se mě prodavači ptali, odkud jsem. Prodavač v jednom z obchodů je mladý kluk, taky nadšený cyklista, a tak se ani nezlobil, když jsem u něj nic nekoupil. Jen se mi pochlubil, že jednou dojel na kole až do Nového Sadu. Zeptal jsem se ho, jestli nezná nějakou zkratku skrz pole do Česka Sela, ale odvětil, že takhle krátké trasy ho nezajímají.

Cestou zpátky jsem v obci Dobričevo vyrazil trochu fantaskně do polí a omylem dojel k rumunské hranici. Nesnáším cestu zpět ve vlastních stopách, a tak jsem se vydal oklikou kukuřičnými lány. Dobričevo leží od Abliánu asi dva kilometry, ale moje trasa trvala hodinu a přijel jsem až za tmy a z druhé strany. Kolo mám teď pokryté žlutým prachem a v nohách zhruba poloviční štreku z Vršce do Nového Sadu.

Jelikož na láhvi s lepidlem už visí přilepeno několik much, radostně jsem instaloval další past, tentokrát do spíže. Odřízl jsem spodek láhve od octa a vymazal ho lepidlem, ovšem zevnitř, takže nic nikam nepoteče. Už po hodině k němu lnula jedna octomilka a zbývajících čtyřicet radostně kroužilo kolem, jako by si teprve vybíraly, kam nejlépe usednout. Úspěch mě jistě nemine.

14. 9.

První týden v Kruščici mám za sebou. To je tak – připojím vozík, dám do něj kytaru a plechovku s večerí pro Štěpána a vyrážíme. Má nové kolo se šestistupňovou přehazovačkou, prý srbská výroba, dušoval se prodavač, i když značka Capriolo mi moc slovensky nezní.